

LES ACTIVITATS DE L'IRA AL LLARG DEL 1987

Lluita armada «ad infinitum»

Qualificades pels britànics com la més temuda màquina-de-matar de l'Europa Occidental, les «brigades» de l'IRA-Provisional segueixen ideant sense parar paranys i noves tècniques de combat, en una inacabable lluita armada caracteritzada per una creixent crueltat.

A. Solé (Gran Bretanya)

La lluita armada «de baixa intensitat» que porten a terme els Provisionals de l'IRA contra els 28.000 membres de les forces de seguretat de l'Ulster revesteix unes característiques cada vegada més cruels.

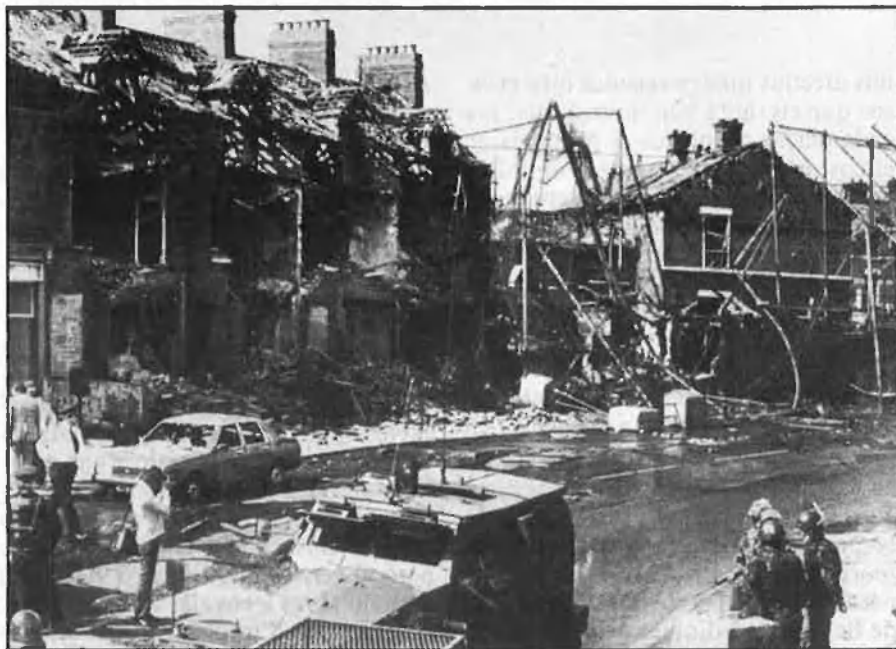
Es constata a Belfast que en els dar-

ters quinze mesos, aproximadament, les ferides d'arma de foc infligides als policies i als soldats britànics s'han tornat molt més malignes i perilloses que abans.

En els seus tradicionals atemptats-paranys dels capvespres contra les patrulles, els Provisionals apunten ara sistemàticament a l'estómac i al cap, i provoquen no poques vegades horro-

roses ferides al coll, la cara i els intestins. Paradoxalment, cal buscar-ne el motiu en l'«excés de sofisticació protectora» de les forces de seguretat i la falta d'armes modernes de suficient grau de penetració dels activistes republicans.

Les gruixudes armilles para-bales sintètiques de què disposen tots els membres de l'exèrcit i del cos de la po-

Frontera que divideix Irlanda.

Els efectius policials britànics s'han multiplicat per quatre, però els «provis» mantenen encara la mateixa efectivitat mortal.

licia paramilitar d'Irlanda del Nord —el Royal Ulster Constabulary o RUC— protegeixen de forma absoluta el pit i l'esquena, amb el resultat que els *Provis* es concentren en les dues parts desguarnides més vulnerables del cos —el cap i el ventre.

El que persegueixen els activistes nord-irlandesos amb aquests creixents atemptats contra objectius *tous* (membres sols o en grups petits de l'aparell de seguretat) no és altra cosa que desmoralitzar-los. Els Provisionals han racionalitzat financerament la lluita de baixa intensitat, reduint despeses i fent-la *cost-efectiva*. Així, la Brigada de Belfast —una seixantena de membres actius, la més temuda màquina de matar de l'Europa Occidental— es diu que només deu tenir unes despeses mensuals globals equivalents a quatre milions de pessetes, en termes reals una xifra ridículament petita si se la compara amb les despeses estatals. Els *Provis*, calculen les autoritats britàniques, estan en situació de donar mort al mateix nombre de persones que deu anys enrere, amb la diferència que ara poden fer-ho a un cost-per-cap força inferior. Vol dir això que no s'ha vist gens afectada la seva capacitat de seguir actuant.

Tanmateix, els britànics es mostren esperançats i parlen de l'inici d'un lent període de normalització, que esperen que a llarg termini els permeti d'acabar amb la llarga existència de l'organització subversiva. Amb el suport d'impressionants bateries d'estadístiques, assenyalen que la policia d'Irlanda del Nord compta actualment amb

uns efectius quatre vegades més grossos que els de fa vint anys, i que, per cada plaça vacant que es produeix en el cos, es presenten quinze voluntaris delerosos d'ingressar-hi. Diuen que és un cos d'enorme prestigi internacional, pel seu elevadíssim grau de competència professional, que s'ha convertit en la millor força antiterrorista d'Europa. Assenyalen també que el 10 per cent dels efectius del RUC són catòlics, una proporció astoradora, si es para esment que es tracta d'una campanya en què la intimidació és la principal tàctica dels terroristes.

En canvi, els Provisionals parlen de la propera ultimació d'una dilatada reorganització estructural que ha donat finalment el poder als Joves Turcs de Belfast, és a dir als nord-irlandesos exclusivament, tant se val que s'ho prenguessin malament les Velles Glòries de Dublín. Els quadres són ara més petits, més compactes, més *pros* (professionals). El *nucli dur* de l'organització —els membres armats o amb accés a armes—, el xifren en l'actualitat els britànics en un mínim de 225, un màxim de 450; amb molta probabilitat, l'estructura clandestina ja no és a base d'Active Service Units (cèl·lules) de quatre membres cada una, sinó de cèl·lules de dos membres, seguint els consells pràctics impartits per la CIA als contrarevolucionaris urbans de l'Amèrica Llatina. Sigui com vulgui, sembla un fet que les noves ASUs de Belfast i Derry són encara més impenetrables que abans.

L'enemic franc-maçó

Pel que es desprèn rellegint els darrers exemplars de la revista que publica el Sinn Fein —el setmanari *Republican News*—, en el terreny ideològic els Provisionals fan la impressió d'estar evolucionant lleugerament cap a l'esquerra. Tot i tractar-se d'una organització bàsicament obrera, els seus estatuts —l'anomenat Llibre Vert— segueix prohibint els seus membres d'afiliar-se a partits comunistes i desaconsellant-los que es facin de cap sindicat roig i fins de la Internacional Socialista (abans Segona Internacional), però han començat a abandonar l'elitisme militarista i a concentrar-se en aspectes socials i feministes. (Un enemic internacional que diuen haver detectat els Provisionals de l'IRA seria la franc-maçoneria, que, segons ells, ara té completament infiltrats els serveis d'intel·ligència i seguretat d'uns quants estats d'Europa Occidental, començant pels britànics i els italians. Acusens els maçons d'haver iniciat les autoritats de

Londres a menar a l'Ulster, en el període 1981-82, un assaig de Guerra Bruta a l'argentina, mitjançant sofisticats i mortals paranys nocturns dels quals van ser víctimes membres desarmats de l'organització rival de l'IRA, la marxista INLA).

Agències de viatges «estatal»

Tanmateix, els activistes nord-irlandesos continuen posant l'èmfasi quasi exclusivament en la lluita armada de baixa intensitat, en el marc d'una guerra econòmica contra la Metròpolis. Els *Provis* podran ser una organització quasi exclusivament de classe obrera, però el cert és que l'astúcia dels seus caps no té res a envejar a ningú. Així, la seva xarxa d'informació i infiltració (a correus, telèfons i fins la mateixa policia) és de les més enginyoses del Continent. En més d'una ocasió han aconseguit d'assabentar-se —tasca difícilíssima— de quina era l'agència de viatges *estatal* del moment, per donar mort a una figura d'importància i obligar el govern a trobar-ne una altra de nova (la major part dels països europeus occidentals compten avui dia amb una agència de viatges de confiança especial, a través de la qual i només a través de la qual es tramiten els bitllets i la documentació dels alts funcionaris i membres-clau de l'aparell estatal susceptibles de ser víctimes d'atemptats o segrestats durant els viatges de vacances o de caràcter particular).

Missatges ocults rere el prepuci

L'extraordinari sistema clandestí de comunicacions escrites amb l'exterior introduït pels presos de l'IRA el 1979, descobert pels britànics el 82, ja va posar en relleu la gran habilitat pràctica de l'Army Council o Consell Militar —la cimera executiva de sis o set caps que conformen el comandament suprem dels Provisionals. Els missatges secrets, els escrivien els presos en lletra minúscula, amb bolígrafs procurats d'amagat, damunt de paper de wàter o de fumar, que, una vegada redactats, eren comprimits i embolicats amb pel·lícules transparents de paper de formatger, i introduïts en els orificis més íntims del còs: l'anus, entaforats al nas, o expertament ocults rere el prepuci.

Destrament intercanviats en un moment de descuit dels carcellers, durant les abraçades de benvinguda o comiat dels presos amb els seus parents femenins, com germanes o nòvies en les visites setmanals, tots aquests missatges

eren, tot seguit, trets de les presons dintre de boques i nassos femenins, darrere les dents i els queixals, dins d'aixelles i fins camuflats en compreses higièniques.

Càstigs paramilitars

Els que ara manen, tots ells sortits de l'element catòlic més jove i radical de Belfast —els anomenats Ard-Fheis en llengua irlandesa—, són molt més brutals que abans. Han anat imposant una disciplina de ferro que implica uns càstigs força més cruels que l'afaitada de la closca del cap per a les noies que fraternitzin amb els britànics, o el tret al genoll per als massa xerraires. Els seus càstigs abracen ara més categories que les dels suspects de col·laboracionisme, o els tebis: els estafadors i els traficants en droga i en pornografia, entre altres (la llista quasi sencera d'«activitats antisocials» dreçada pels Provisionals inclou, a més dels estafadors i els esmentats traficants, els lladres i els violadors).

Segons el darrer dels informes dedicats als «càstigs paramilitars» publicat pel RUC, aquestes noves categories, en especial la dels traficants de droga (als *Provis* se'ls ha ficat al cap que la dro-

«La millor força antiterrorista d'Europa».

El radar Claribel

L'emboscada nocturna d'un sol franc tirador amb una sola bala contra una patrulla de soldats o de policies (l'ordre taxativa era «un sol franc tirador, un sol tret») acabaria passant a la història ja a partir del 75, per culpa de la tecnologia de punta britànica. Es va acabar en sec la relativa impunitat d'abans a l'hora d'abatre *brits* des de terrats i finestres. Això obeï a la introducció pels britànics d'un aparell de tecnologia de punta concret. Anomenat Claribel, es tractava d'un radar portàtil de la firma anglesa Ferranti, amb tallers a Belfast, que era capaç de rastrear instantàniament l'angle i la trajectòria d'una bala disparada contra la patrulla portadora de l'aparell, identificant-ne el punt exacte d'eixida. Això vingué a augmentar encara més el desavantatge que ja suposava per al franc tirador nocturn que actuava en solitari haver de limitar-se a un sol tret, a fi de poder-se fer escàpol amb un mínim de seguretat personal, i n'augmentà extraordinàriament el risc de localització i captura.

Les instal·lacions nuclears militars

Però, tractant-se les fàbriques bèl·liques de Belfast d'instal·lacions crítiques —les anomenades «zones de criticitat» (centrals nuclears, oleoductes, laboratoris químics, i plantes de sistemes d'armaments), i en conseqüència, de fàcil atac, almenys sobre el paper, es diu que hi ha una raó ben concreta perquè fins ara els *Provis* s'hagin estat d'atacar-les: que contribueixen a l'esforç militar occidental. Una acció d'aquesta mena contra instal·lacions de l'OTAN seria molt mal vista pels americans.

I si hi ha una nació amb la qual els Provisionals no volen enfrontar-se de cap de les maneres, aquesta nació és els Estats Units. En particular, el Congrés, on hi ha bastants membres d'origen irlandès, sempre s'ha negat en redó a tractar-los d'indesitjables polítics, pel senzill motiu que mai no han estat comunistes. O sigui que, per aquest cantó, segurament seguirà imposant-se la circumspècció. Es desconeix quantes fàbriques de bombes atòmiques, depòsits i plantes nuclears hi pugui haver a l'Ulster, però en la important llista secreta americana d'instal·lacions nuclears militars susceptibles d'atacs i actes de sabotatge per part de grups terroristes que fa pocs dies va difondre una destacada publicació periòdi-

ga és una conspiració de l'*establishment* britànic per tal d'afeblir-los), són objecte de bestials pallisses i represàlies, que impliquen l'ús de malls, blocs de formigó, barres de ferro, i claus. Aquests càstigs tan desproporcionalment severes es tradueixen en desfiguracions i fins mutilacions, però els Provisionals insisteixen que ells compleixen al capdavant una funció policial de neteja necessària, negligida per les autoritats protestants, que rep el suport de la comunitat catòlica.

Guerra Econòmica

Tiocfaidh ar la, «El nostre dia arribarà», és la darrera i sonora consigna política del nou comandament nord-irlandès de l'IRA. I tanmateix, l'acusat contrast entre aquesta consigna i la de només cinc anys enrere, «Una sola bomba a Londres val més que 50 a Belfast», reflecteix amb escreix —malgrat l'astúcia i la brutalitat dels joves Ard-Fheis del Nord— el realisme que els ha imposat la continuada desigualtat de la lluita.

És el cas que al cap d'un munt d'anys de contínua «lluita armada» amb «la maquinària bèl·lica britànica», els Provisionals no semblen haver avançat un mil·límetre en l'objectiu de

foragitar els anglesos de l'Ulster. La seva principal justificació segueix sent que, més que no una lluita armada en un sentit estricte, es tracta més aviat d'una guerra econòmica a llarg termini contra la metròpolis.

Però amb la lluita confinada al territori de l'Ulster en una mena de conflicte semiinsurreccional *ad infinitum*, sense eixida per a cap dels dos bàndols (l'atemptat anti-Thatcher del Grand Hotel de Brighton fou un colp pràcticament irrepetible), els Provisionals voldrien forçar la marxa improvisant alguna operació de gran envergadura que se'n sortís de la consabuda rutina dels atacs amb coets contra les casernes fortificades del RUC, o dels paranyes contra objectius tous, a fi d'intensificar i fer més curta l'esmentada guerra econòmica a llarg terme.

Un dels objectius que els agradaria de poder atacar són les fàbriques de material bèl·lic de la capital d'Irlanda del Nord. Belfast és un dels grans tallers de l'Aliança Atlàntica: seients de pilots d'aviació, llança-coets Blowpipe, torpedes, etc. I no sols això, sinó també aparells i instruments de tecnologia de punta de lluita antisubversiva. Amb un sol exemple n'hi haurà prou per a il·lustrar-ho.

Centre
Carles Salvador

**CURSOS PER
CORRESPONDÈNCIA**

1. Llengua i Literatura:

- Curs d'Iniciació.
- Curs d'Iniciació (per a castellanoparlants).
- Curs Bàsic.
- Curs Progressiu de Llengua.
- Curs de Professorat.

2. País Valencià:

- Geografia i Història del País Valencià.

Matrícula oberta tot l'any,
tret del mes d'agost. Per a més
informació, adreceu-vos al

Centre Carles Salvador
Moratín, 15, 6a. 46002-València

ACUARIO
com sempre al servei
de la salut

C. Pintor López, 4 - Tel. 331 02 03
46003 VALENCIA

C. Temple de Sant Telem, 15 baixó - Tel. 965-578 59 68
03700 DENIA

ca londinenca, el seu nombre per a tot el territori de la Gran Bretanya pujava a vint-i-cinc. Els països que sortien en aquesta llista, evidentment incompleta, eren, Austràlia, cinc instal·lacions; Bèlgica, dotze; el Canadà, tretze; Dinamarca, una; República Federal, trenta-cinc; França, vint-i-nou; Grècia, dues; Itàlia, vint-i-set; el Japó, trenta-cinc; Holanda, nou; Noruega, tres; Portugal, dues; Turquia, quatre.

Psy-Ops

Pel que fa a les enguany famoses *psy-ops* —les Operacions Psicològiques de l'exèrcit, és a dir, les campanyes encobertes de desprestigi personal dels polítics acostats al moviment republicà irlandès, a base d'insinuacions calumnioses— pel que es veu els Provisionals es trobaven preparats, i no li atorguen excessiva importància. Bàsicament es tracten, les *psy-ops*, del model nord-americà concebut per la CIA i l'NSA, consistent a filtrar a periodistes de confiança —com ara es sol fer habitualment en quasi totes les latituds polítiques occidentals— falsos rumors sobre quatre extrems concrets, que són: la presumpta homosexualitat, el criptocomunisme, la venalitat i les relacions sospitosament estretes amb cercles partidaris d'un terrorisme indiscriminat, de les figures que es desitja desprestigiar.

**Llaunes de conserves
explosives**

En l'esfera armes ofensives, aquesta tardor del 87 ha vist l'aparició als carrers de Belfast i Londonderry d'una revolucionària bomba de mà casolana feta amb llaunes de conserves, que els de l'IRA anomenen «granada de percussió», capaç de destrossar la planxa cuirassada dels Land Rovers del RUC. Segons les forces de seguretat, integren aquesta nova bomba de mà una llauna de conserves, dos trossets de fusta i l'explosiu txec Semtex. Diu la població dels barris catòlics de Belfast que la granada de percussió ja ha forçat el RUC a modificar les tàctiques de patrullatge mòbil urbà. Uns quinze mesos s'haurien passat els Provisionals ensinistrant-se en el llançament de la granada.

Tàctiques antiinterrogatoris

La detenció els darrers dies, al comtat anglès de Wiltshire, d'una cèl·lula Provisional de dos homes i una dona que enllestien un complot per assassinar el ministre britànic encarregat dels

afers de l'Ulster, Tom King (un dels membres més rics del Gabinet Thatcher, possiblement el segon; el que té més milions, es diu, és el ministre de comerç Channon, el mateix que va protagonitzar aquella topada comunicatària amb el titular de transports espanyol, Abel Caballero, a propòsit de l'aeroport de Gibraltar), ha revelat també noves tàctiques de silenci durant els interrogatoris.

Des de mitjan anys setanta, l'IRA havia recomanat sempre als seus membres detinguts la curiosa tàctica d'«escruiure i xerrar pels colzes», és a dir, de portar al damunt un dietari farcit a posta, de dalt a baix, de noms i adreces insubstancials —des del nom i número de telèfon de l'estanquer de la cantonada fins a l'adreça del forn on compra el pa el rector del barri— per tal de desconcertar i dificultar al màxim la comesa dels policies interrogadors, almenys durant les primeres dotze hores posteriors a la detenció, que sempre són les crucials si es vol evitar de donar massa de pressa els noms compromesos, facilitant la fugida a temps dels còmplices.

Tot, amb l'objectiu que, quan en la detenció, els agents es fessin amb la llibreta d'apunts, es veiessin en la lentíssima tasca d'haver de destriar els noms útils dels inútils. I, igualment, de respondre sistemàticament a totes les preguntes dels interrogadors, barrejant-hi un munt de dades falses i/o imaginàries. Però, pel mig, aquesta tàctica es deu haver quedat obsoleta, possiblement pels avanços informàtics, i sembla que darrerament ha estat abandonada, a favor, una altra vegada, del silenci.

La inacabable lluita armada

Continus paranys, atacs, detencions, atemptats, enterraments, caigudes, empresonaments, redreçaments... lluita armada de baixa intensitat o guerra Econòmica a llarg termini, és evident que el moviment republicà i el seu braç armat de l'IRA-Provisional —encoratjada per les estadístiques que posen en relleu que a la majoria de la població britànica ja tant se'ls faria d'haver d'evacuar l'Ulster i que l'actual prepotència econòmica artificial de la metròpolis tal vegada començarà a fer figa aviat, quan se li acabi el petroli del Mar del Nord— no pensa renunciar-hi mai. La incògnita històrico-política rau a saber si també el govern de Londres acabarà un dia cansant-se'n, o si, al contrari, la lluita s'allargarà encara durant dècades i més dècades de sang com fins ara, *ad infinitum*. □